

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ
ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ ΤΗΣ

ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ Νο 63719/00

του ~~ΟΗΕ~~ κατά της ΕΛΛΑΔΑΣ

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα) συνεδριάζοντας στις 6 Φεβρουαρίου 2003 ως Τμήμα αποτελούμενο από τους:

Κα F.Tulkens, *Πρόεδρο*

Κο Κ.Α.Ροζάκη,

Κο P.Lorenzen,

Κα N.Vajić,

Κο E.Levits,

Κα S.Botoucharova,

S.Botoucharova,

Κο V.Zagrebel'sky, *Δικαστές*

όπως και από τον Κο S.Nielsen, *Αναπλ.Γραμματέα Τμήματος*

Σε σχέση με την ανωτέρω προσφυγή που υποβλήθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 2000,

Σε σχέση με τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την

εναγόμενη Κυβέρνηση και τις απαντητικές παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από τον προσφεύγοντα,

Αφού διασκέφτηκε, αποφασίζει τα εξής:

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, Κος ~~ΟΠΕ~~, είναι Έλληνας υπήκοος, γεννηθείς το 1955 και κάτοικος Ξάνθης. Η Κυβέρνηση εκπροσωπείται από τον Κο Β.Κυριαζόπουλο και τον Κο Δ.Καλόγηρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, ως Αντιπροσώπους του Εκπροσώπου της Κυβέρνησης.

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως υποβλήθηκαν από τα μέρη, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

Ο προσφεύγων, που θεωρεί τον εαυτό του μέλος της Μουσουλμανικής Τουρκικής μειονότητας της Θράκης, είναι απόφοιτος της Ειδικής Παιδαγωγικής Ακαδημίας Θεσσαλονίκης. Εργαζόταν ως διδάσκαλος στα μειονοτικά σχολεία της Θράκης. Οι συνθήκες της απασχόλησής του δεν διέφεραν από εκείνες των άλλων δημοσίων υπαλλήλων.

Α. Γενικό ιστορικό της υπόθεσης.

Στις 18 Ιανουαρίου 1993 η Διεύθυνση Μειονοτικών Σχολείων της Νομαρχίας Ροδόπης κάλεσε όλους τους Μουσουλμάνους εκπαιδευτικούς των μειονοτικών σχολείων της Ροδόπης να παρακολουθήσουν μία παιδαγωγική συγκέντρωση την 1 Φεβρουαρίου 1993. Σκοπός της συγκέντρωσης ήταν η παρουσίαση νέων βιβλίων για την διδασκαλία της Τουρκικής γλώσσας, που θα παραδίδονταν στους διευθυντές των σχολείων μεταξύ 2 και 5 Φεβρουαρίου 1993.

Παρόμοια εντολή εκδόθηκε στις 19 Ιανουαρίου 1993 από την Διεύθυνση Μειονοτικών Σχολείων της Νομαρχίας Ξάνθης.

Στις 26 Ιανουαρίου 1993 η Συντονιστική Επιτροπή του Ανώτατου Συμβουλίου της Μουσουλμανικής Τουρκικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης εξέδωσε μία ανακοίνωση, στην οποία αναφερόταν ότι το περιεχόμενο των ανωτέρω βιβλίων 'παραβιάζει την αυτονομία της Μουσουλμανικής Τουρκικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης' και αντέβαινε ορισμένες διεθνείς συνθήκες. Οι Μουσουλμάνοι διδάσκαλοι καλούνταν να μην παραλάβουν τα βιβλία αυτά και οι Μουσουλμάνοι μαθητές να μην προσέλθουν στα σχολεία τους κατά το χρονικό διάστημα από την 1^η έως την 5^η Φεβρουαρίου 1993, προκειμένου να εκφραστεί η διαμαρτυρία της Μουσουλμανικής Τουρκικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης.

Στις 29 Ιανουαρίου 1993 η Ένωση Τούρκων Διδασκάλων της Δυτικής Θράκης εξέδωσε μία ανακοίνωση στην οποία αναφερόταν ότι τα Τουρκικά σχολεία της Δυτικής Θράκης θα παρέμεναν κλειστά μεταξύ 1 και 5 Φεβρουαρίου 1993, λόγω του ότι οι Τούρκοι διδάσκαλοι της Δυτικής Θράκης ήταν αντίθετοι προς τα βιβλία της Τουρκικής γλώσσας τα οποία το Ελληνικό Κράτος προτίθετο να διανείμει στους μαθητές των μειονοτικών σχολείων. Η ανακοίνωση ανέφερε επίσης ότι όλοι οι Τούρκοι Μουσουλμάνοι δάσκαλοι της Δυτικής Θράκης θα συμμετείχαν στην απεργία. Γινόταν αναφορά στα μέλη της Ένωσης Διδασκάλων Δυτικής Θράκης που ήταν απόφοιτοι της Ειδικής Παιδαγωγικής Ακαδημίας Θεσσαλονίκης. Η ανακοίνωση προσδιόριζε ότι όλοι όσοι αισθάνονταν Τούρκοι και όσοι ήθελαν να μάθουν ή να διδάξουν Τουρκικά θα έπαιρναν μέρος στο μποϋκοτάζ.

Σε μη προσδιοριζόμενη ημερομηνία, ένας Μουσουλμάνος θρησκευτικός ηγέτης, ο Μουφτής της Θράκης, με ανακοίνωσή

του κάλεσε τους Μουσουλμάνους διδάσκαλους που ένοιωθαν Τούρκοι να μην πάνε στην παρουσίαση των βιβλίων την 1^η Φεβρουαρίου 1993.

Την 1^η Φεβρουαρίου 1993 έντεκα διδάσκαλοι των μειονοτικών σχολείων της Ξάνθης, συμπεριλαμβανομένου του προσφεύγοντος, υπέγραψαν ανακοίνωση στην οποία αναφερόταν ότι δεν θα ελάμβαναν μέρος στην παιδαγωγική συγκέντρωση στην Διεύθυνση Μειονοτικών Σχολείων της Νομαρχίας Ξάνθης σε ένδειξη διαμαρτυρίας για ορισμένες άδικες αποφάσεις εις βάρος τους σε σχέση με τις τοποθετήσεις, μεταθέσεις και αποσπάσεις τους και την εξαίρεσή τους από τα μορφωτικά σεμινάρια της Θεσσαλονίκης και του Στρασβούργου. Προσδιόρισαν ότι θα απείχαν από τα καθήκοντά τους από την 1^η μέχρι και την 5^η Φεβρουαρίου 1993.

Στις 5 Φεβρουαρίου 1993 η Εκτελεστική Επιτροπή του Ανώτατου Συμβουλίου της Μουσουλμανικής Δυτικής Θράκης εξέδωσε μία ανακοίνωση συγχαίροντας τους μαθητές και διδασκάλους που είχαν λάβει μέρος στην κινητοποίηση, η οποία απέδειξε πόσο αποφασισμένη ήταν η μειονότητα στην αναζήτηση των δικαιωμάτων της.

B. Πειθαρχική διαδικασία κατά του προσφεύγοντος

Στις 8 Φεβρουαρίου 1993 το 1^ο Γραφείο Μειονοτικών Σχολείων του Νομού Ξάνθης αποφάσισε να παραπέμψει δεκατρείς διδασκάλους μειονοτικών σχολείων, συμπεριλαμβανομένου του προσφεύγοντος, με την κατηγορία ότι είχαν υποπέσει στα πειθαρχικά αδικήματα του Άρθρου 206 παρα.1 του Υπαλληλικού Κώδικα λόγω του ότι δεν συμμετείχαν στην παιδαγωγική συγκέντρωση της 1^{ης} Φεβρουαρίου 1993.

Στις 10 Φεβρουαρίου 1993 το Περιφερειακό Υπηρεσιακό

Συμβούλιο Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης του Νομού Ξάνθης διέταξε ανάκριση και αποφάσισε να θέσει σε προσωρινή αργία τον προσφεύγοντα για ένα έτος όσο θα εκκρεμούσε η έκβαση της πειθαρχικής διαδικασίας εναντίον του.

Στις 31 Μαρτίου 1993 το Υπουργείο Παιδείας επικύρωσε την απόφαση του Περιφερειακού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης του Νομού Ξάνθης, σε σχέση με την προσωρινή αργία του προσφεύγοντος.

Στις 5 Απριλίου 1994 το Περιφερειακό Υπηρεσιακό Συμβούλιο Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης του Νομού Ξάνθης εξέδωσε μία απόφαση, όπου κρίνονταν τα εξής:

- Πρώτον, ο προσφεύγων είχε κληθεί από τους προϊσταμένους του να προσέλθει στην παιδαγωγική συγκέντρωση της 1^{ης} Φεβρουαρίου 1993 αλλά δεν το είχε κάνει, δηλώνοντας ότι η παρακολούθηση της συγκέντρωσης θα είχε διαταράξει την σχέση του με τους μαθητές του και τους γονείς του και θα είχε θέσει σε κίνδυνο την προσωπική του ακεραιότητα. Το Συμβούλιο, όμως, θεώρησε ότι αυτό το επιχείρημα δεν είχε ισχύ, δεδομένου ότι η συγκέντρωση θα ελάμβανε χώρα στην πόλη της Ξάνθης, μακριά από την εκπαιδευτική περιοχή του προσφεύγοντος. Περαιτέρω, ο προσφεύγων συμμετείχε στην απεργία κατά το διάστημα μεταξύ 1 και 5 Φεβρουαρίου 1993, συμμορφούμενος στην εντολή και έκκληση της παράτυπης Συντονιστικής Επιτροπής του Ανώτατου Συμβουλίου της Μουσουλμανικής Τουρκικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης και στην έκκληση του παράνομα αυτοαναγορευθέντος Μουφτή της Ξάνθης που είχε καλέσει τους Μουσουλμάνους δασκάλους που ένοιωθαν Τούρκοι να μην πάνε στην συγκέντρωση της 1^{ης} Φεβρουαρίου 1993. Είχε κατηγορήσει το Κράτος ότι τον edίωκε. Οι παράνομες πράξεις του είχαν συμβάλει στην δημιουργία έντασης και αναταραχής στην μειονοτική κοινότητα. Ο

προσφεύγων είχε ταχθεί με το μέρος ορισμένων ανατρεπτικών στοιχείων της μειονοτικής κοινότητας που ισχυρίζονταν ψευδώς ότι δεν υπήρχε ισότητα ενώπιον του νόμου στην Δυτική Θράκη. Έτσι, είχε καταστεί παράγοντας ξένων ανθελληνικών δυνάμεων. Αυτά τα γεγονότα συνιστούσαν τα ακόλουθα πειθαρχικά παραπτώματα: έλλειψη πίστης και αφοσίωσης στην πατρίδα (Άρθρο 206 παρα.1-1 του Υπαλληλικού Κώδικα), άρνηση ή παρέλκυση εκτέλεσης υπηρεσίας (Άρθρο 206 παρα.1-19 του Υπαλληλικού Κώδικα), συμμετοχή σε απεργία κατά παράβαση του Άρθρου 23 παρα.2 του Συντάγματος και του εκτελεστικού αυτού νόμου (Άρθρο 206 παρα.1-20 του Υπαλληλικού Κώδικα) και εκ δόλου πράξης ή παράλειψης που μπορεί να βλάψει ή να θέσει σε κίνδυνο τα συμφέροντα της Πολιτείας (Άρθρο 206 παρα.1-27 του Υπαλληλικού Κώδικα).

- Δεύτερον, ο προσφεύγων είχε ασκήσει δημόσια κριτική του Υπουργείου Παιδείας λέγοντας ότι τα νέα βιβλία διανέμονταν κατά παράβαση των διεθνών συνθηκών που έχει υπογράψει η Ελλάδα. Συνεπώς, είχε διαπράξει το πειθαρχικό παράπτωμα της δημόσια, προφορικά ή έγγραφα άσκησης κριτικής των πράξεων της προϊσταμένης αρχής με εκφράσεις οι οποίες αποδεικνύουν έλλειψη σεβασμού ή με σκόπιμη χρήση αβάσιμων επιχειρημάτων (Άρθρο 206 παρα.1-6 του ανωτέρω Κώδικα).

- Τρίτον, ο προσφεύγων είχε καταστεί όργανο παράτυπων επιτροπών που δρούσαν ενάντια στα συμφέροντα του έθνους. Οι ενέργειές του είχαν προκαλέσει αναταραχή στην μειονοτική κοινότητα και είχαν οδηγήσει στην ανάμιξη των Τουρκικών εφημερίδων, σε ένταση μεταξύ των δύο χωρών και στην κίνηση δίωξης κατά των γονέων που είχαν διαταράξει την λειτουργία των σχολείων. Συνεπώς, ο προσφεύγων είχε διαπράξει το πειθαρχικό παράπτωμα της παράβασης καθήκοντος κατά τον ποινικό ή άλλους νόμους (Άρθρο 206 παρα.1-28 του Κώδικα).

Το Συμβούλιο είχε πεισθεί πλήρως ότι ο προσφεύγων 'ενεργώντας εν πλήρει συνειδήσει, εκ προθέσεως και με δόλο, συμπεριφερόμενος κατά τρόπο ασυμβίβαστο με την θέση του ως δημοσίου υπαλλήλου, ενεργώντας κατά του έθνους και υπακούοντας στις εντολές ανθελληνικών δυνάμεων, σκόπευε στην αποσταθεροποίηση της περιοχής όπου η κατάσταση ήταν μέχρι τότε κανονική και στην δημιουργία κοινωνικής αναταραχής'. Δεδομένων των ανωτέρω, το Συμβούλιο αποφάσισε την λύση της υπαλληλικής σχέσης του προσφεύγοντος.

Στις 7 Απριλίου 1994 ο Νομάρχης Ξάνθης αποφάσισε την λύση της υπαλληλικής σχέσης του προσφεύγοντος δυνάμει του Άρθρου 12 του Προεδρικού Διατάγματος 1024/1979. Βάσει αυτού του Προεδρικού Διατάγματος που αφορά στον διορισμό και τις υπηρεσιακές μεταβολές των Μουσουλμάνων διδασκάλων των μειονοτικών σχολείων της Θράκης, ο Νομάρχης είναι η αρμόδια αρχή για την λύση της υπαλληλικής σχέσης των Μουσουλμάνων εκπαιδευτικών.

Στις 30 Μαΐου 1994 ο προσφεύγων άσκησε αίτηση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας ζητώντας την ακύρωση της απόφασης του Υπηρεσιακού Συμβουλίου και της απόφασης του Νομάρχη. Ισχυρίστηκε ότι δεν του έλειπε η πίστη και η αφοσίωση στην πατρίδα του, ότι δεν είχε ενεργήσει κατά της δημόσιας τάξης, ότι είχε το δικαίωμα να προβεί σε αντικειμενική και εύλογη κριτική των πράξεων των προϊσταμένων του ή της Κυβέρνησης και ότι δεν είχε αρνηθεί να εκτελέσει τα καθήκοντά του, αντίθετα είχε λάβει μέρος σε μία νόμιμη απεργία, ότι δεν είχε προβεί σε καμία πράξη που θα μπορούσε να βλάψει το Κράτος ούτε και είχε διαπράξει κανένα ποινικό αδίκημα, ότι είχε αναγκαστεί να μην παρουσιαστεί για να πάρει τα βιβλία αυτοπροσώπως καθώς η ζωή του απειλείτο από άλλους Μουσουλμάνους, ότι το Συμβούλιο είχε αποδώσει λάθος κίνητρα

στις πράξεις του που δεν ήταν ανθελληνικές και ότι η τιμωρία του στόχευε στην καταστροφή του. Περαιτέρω ισχυρίστηκε ότι δεν είχε προηγηθεί της διαδικασίας ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου κανονική ανάκριση, ότι τιμωρείτο για πειθαρχικά παραπτώματα που δεν αναφέρονταν στο έγγραφο με το οποίο ο προσφεύγων είχε παραπεμφθεί ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου και ότι το συμβούλιο δεν είχε εξετάσει ορισμένους μάρτυρες που ο προσφεύγων είχε προτείνει. Τέλος, ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι η απόφαση του Συμβουλίου δεν ήταν αιτιολογημένη, δεδομένου ότι δεν προσδιόριζε την αντικειμενική υπόσταση των συγκεκριμένων πειθαρχικών παραπτωμάτων που έπρεπε να τιμωρηθούν με την συγκεκριμένη ποινή.

Στις 22 Ιουνίου 1995 το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την προσφυγή του προσφεύγοντος κατά της από 5 Απριλίου 1994 απόφασης του Υπηρεσιακού Συμβουλίου (απόφαση Νο 3595/1995). Το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι η ανάκριση που είχε διαταχθεί στις 10 Φεβρουαρίου 1993 ικανοποιούσε τις απαιτήσεις του νόμου και ότι το Υπηρεσιακό Συμβούλιο δεν είχε παραλείψει να εξετάσει κανένα προταθέντα από τον προσφεύγοντα μάρτυρα. Το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ακόμη ότι ο προσφεύγων δεν μπορούσε να τιμωρηθεί για περιστατικά άλλα από εκείνα που αναφέρονταν στην από 8 Φεβρουαρίου 1993 απόφαση με την οποία είχε παραπεμφθεί ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου. Ο προσφεύγων μπορούσε να τιμωρηθεί μόνον για τη μη παρουσία του στην παιδαγωγική συγκέντρωση της 1^{ης} Φεβρουαρίου 1993. Το Υπηρεσιακό Συμβούλιο και το Συμβούλιο της Επικρατείας, όμως, ήταν ελεύθερα να εξετάσουν αυτά τα περιστατικά υπό διαφορετικές νομικές διατάξεις από εκείνες που αναφέρονταν στην απόφαση με την οποία παραπέμφθηκε ο προσφεύγων ενώπιον του

πειθαρχικού συμβουλίου. Το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι η μη παράσταση του προσφεύγοντος στην συγκέντρωση της 1^{ης} Φεβρουαρίου 1993 προκειμένου να συμμετάσχει στην απεργία από 1 έως 5 Φεβρουαρίου 1993 στοιχειοθετεί την αντικειμενική υπόσταση του πειθαρχικού αδικήματος της σοβαρής απείθειας βάσει του Άρθρου 207 παρα.4-10 του Κώδικα των Δημοσίων Υπαλλήλων. Το Συμβούλιο της Επικρατείας θεώρησε ότι η επιβληθείσα ποινή ήταν η προσήκουσα λαμβανομένων υπόψη των συνθηκών υπό τις οποίες είχε τελεσθεί το αδίκημα. Το Συμβούλιο της Επικρατείας παρέπεμπε στο σημείο αυτό στην από 26 Ιανουαρίου 1993 ανακοίνωση της Συντονιστικής Επιτροπής του Ανώτατου Συμβουλίου της Μουσουλμανικής Τουρκικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης, την από 29 Ιανουαρίου 1993 ανακοίνωση της Ένωσης Τούρκων Διδασκάλων της Δυτικής Θράκης και την ανακοίνωση του Μουφτή της Ξάνθης που καλούσε όλους τους Μουσουλμάνους δάσκαλους που ένοιωθαν Τούρκοι να μην πάνε στην παιδαγωγική συγκέντρωση της 1^{ης} Φεβρουαρίου 1993. Το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι ο προσφεύγων είχε προφανώς συνδέσει την μη συμμόρφωσή του με την εντολή να παραστεί στην παιδαγωγική συγκέντρωση με τις ανωτέρω ανακοινώσεις των οργανώσεων που εφέροντο ως εκπρόσωποι της αυτοαποκαλούμενης Τουρκικής μειονότητας της Δυτικής Θράκης. Εξεταζόμενες υπό το φως των ανωτέρω παρατηρήσεων, οι πράξεις του προσφεύγοντος είχαν σαν αποτέλεσμα την διατάραξη της απρόσκοπτης λειτουργίας των μειονοτικών σχολείων στην Δυτική Θράκη, για την οποία ενδιαφέρεται ιδιαιτέρως η Ελληνική Πολιτεία, και την πρόσκληση κοινωνικής αναταραχής στη μουσουλμανική μειονότητα της ευαίσθητης αυτής περιοχής. Αυτή, με την σειρά της, θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα την επικίνδυνη αλλά και αδικαιολόγητη διατάραξη αφενός των φιλικών σχέσεων της

Ελλάδας με όμορες χώρες, αφετέρου δε των αρμονικών σχέσεων συμβίωσης των Ελλήνων πολιτών, Μουσουλμάνων και Χριστιανών, που κατοικούν στην Δυτική Θράκη.

Τέλος, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι η απόφαση του Υπηρεσιακού Συμβουλίου ήταν αιτιολογημένη. Όλα τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που στοιχειοθετούσαν την αντικειμενική υπόσταση του πειθαρχικού αδικήματος της σοβαρής απείθειας περιγράφονταν στην απόφαση, που προσδιόριζε ότι ο προσφεύγων, αν και είχε κληθεί από τους προϊσταμένους του να παραστεί στην παιδαγωγική συγκέντρωση της 1^{ης} Φεβρουαρίου 1993, δεν προσήλθε. Η απόφαση προσδιόριζε επίσης ότι ο προσφεύγων είχε υπακούσει στην εντολή και την έκκληση της παράτυπης Συντονιστικής Επιτροπής του Ανώτατου Συμβουλίου της Μουσουλμανικής Τουρκικής Μειονότητας Δυτικής Θράκης και την προτροπή του παράνομα αυτοαναγορευθέντος Μουφτή της Ξάνθης που καλούσαν τους μουσουλμάνους δασκάλους που ένιωθαν Τούρκοι να μην πάνε στην συγκέντρωση της 1^{ης} Φεβρουαρίου 1993.

Στις 4 Δεκεμβρίου 1995 ο Νομάρχης Ξάνθης ανακάλεσε την από 7 Απριλίου 1994 απόφασή του και συμμορφούμενος με την απόφαση Νο 3595/1995 του Συμβουλίου της Επικρατείας διέταξε την λύση της υπαλληλικής σχέσης με ισχύ από την ίδια ημερομηνία.

Στις 4 Απριλίου 1996 το Συμβούλιο της Επικρατείας κατήργησε την διαδικασία που είχε κινηθεί κατά της από 7 Απριλίου 1994 απόφασης του Νομάρχη για τον λόγο ότι η εγκαλούμενη απόφαση είχε ήδη ανακληθεί από τον Νομάρχη.

Με απόφαση της 2 Δεκεμβρίου 1997, που κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 9 Ιανουαρίου 1998, ο Νομάρχης διέταξε για τρίτη φορά την λύση της υπαλληλικής σχέσης του προσφεύγοντος.

Στο εντωμεταξύ ο προσφεύγων είχε κινήσει αρκετές διαδικασίες για την ανάκτηση αρκετών ποσών (οφειλόμενων μισθών, αποζημίωσης για την λύση της υπαλληλικής του σχέσης κλπ.). Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι κάποιες διαδικασίες που ξεκίνησαν με την από 30 Ιουνίου 1997 αγωγή του ενώπιον του Πρωτοδικείου Ροδόπης, εξακολουθούν να εκκρεμούν. Διατείνεται επίσης ότι στις 12 Οκτωβρίου 1998 το Γραφείο Μειονοτικών Σχολείων του κοινοποίησε απόφαση του Υπουργείου Παιδείας σύμφωνα με την οποία οι χρηματικές του αξιώσεις είχαν παραγραφεί.

Στις 4 Μαρτίου 1998 ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση προς το Διοικητικό Εφετείο Κομοτηνής ζητώντας την ακύρωση της από 2 Δεκεμβρίου 1997 απόφασης του Νομάρχη. Ισχυρίστηκε ότι όλοι οι άλλοι δημόσιοι υπάλληλοι απολύονται με υπουργική απόφαση και παραπονέθηκε ότι η λύση της υπαλληλικής του σχέσης με νομαρχιακή απόφαση ήταν αντίθετη στην θρησκευτική ελευθερία. Παραπονέθηκε περαιτέρω ότι δεν του είχε δοθεί η δυνατότητα να υπερασπιστεί τον εαυτό του ενώπιον του Νομάρχη. Ο προσφεύγων περαιτέρω επικαλέστηκε τα Άρθρα 6 και 14 της Σύμβασης και το Άρθρο 1 του ΠΠΠ.

Στις 22 Μαρτίου 2000 το Διοικητικό Εφετείο Κομοτηνής απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος (απόφαση Νο 80/2000). Το δικαστήριο έκρινε ότι, εξ'ορισμού, ο Νομάρχης είχε καλύτερη γνώση της τοπικής κατάστασης από τον Υπουργό, συνεπώς, δεν μπορούσε να υποστηριχθεί ότι η εκχώρηση αρμοδιότητας στον Νομάρχη για την κήρυξη της λύσης της υπαλληλικής σχέσης Μουσουλμάνων διδασκάλων αποτελούσε παραβίαση της θρησκευτικής τους ελευθερίας. Περαιτέρω, το δικαστήριο έκρινε ότι η απόφαση του Νομάρχη είχε σκοπό τη συμμόρφωση με τις σχετικές αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας. Έτσι, δεν απαιτείτο η προηγούμενη ακρόαση του

προσφεύγοντος. Ο προσφεύγων δεν προσέφυγε κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Γ. Πολιτικές και διοικητικές διαδικασίες που κίνησε ο προσφεύγων

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι έχει κινήσει διαδικασίες ενώπιον των πολιτικών και διοικητικών δικαστηρίων για την ανάκτηση αρκετών ποσών (οφειλόμενων μισθών, αποζημίωσης για την λύση της υπαλληλικής του σχέσης κλπ.). Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι κάποιες διαδικασίες που ξεκίνησαν με την από 30 Ιουνίου 1997 αγωγή του ενώπιον του Πρωτοδικείου Ροδόπης, εξακολουθούν να εκκρεμούν. Διατείνεται επίσης ότι στις 12 Οκτωβρίου 1998 το Γραφείο Μειονοτικών Σχολείων του κοινοποίησε απόφαση του Υπουργείου Παιδείας σύμφωνα με την οποία οι χρηματικές του αξιώσεις είχαν παραγραφεί.

Στις 28 Δεκεμβρίου 2001 το Διοικητικό Πρωτοδικείο Κομοτηνής επιδίκασε στον προσφεύγοντα 4.185 Ευρώ ως αποζημίωση (απόφαση Νο 280/2001). Ο προσφεύγων δεν προσέφυγε κατά της απόφασης αυτής εντός της προθεσμίας των εξήντα ημερών που προβλέπει ο Κώδικας Διοικητικής Δικονομίας.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Ο προσφεύγων παραπονείται σύμφωνα με τα Άρθρα 6 παρα.1 και 13 της Σύμβασης για τον δίκαιο χαρακτήρα της δίκης που οδήγησε στην λύση της υπαλληλικής του σχέσης.

2. Ο προσφεύγων παραπονείται περαιτέρω σύμφωνα με το Άρθρο 6 παρα.1 της Σύμβασης για την διάρκεια της

διαδικασίας.

3. Ο προσφεύγων παραπονείται βάσει των Άρθρων 9 και 14 της Σύμβασης ότι απολύθηκε εξαιτίας του γεγονότος ότι ήταν μέλος της Τουρκικής Μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης.

4. Τέλος, ο προσφεύγων παραπονείται σύμφωνα με το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου ότι το Κράτος δεν τον αποζημίωσε για την απόλυσή του.

Ο ΝΟΜΟΣ

1. Ο προσφεύγων παραπονείται για τον δίκαιο χαρακτήρα της διαδικασίας που οδήγησε στην λύση της υπαλληλικής του σχέσης. Ισχυρίζεται ότι το Υπηρεσιακό Συμβούλιο δεν ήταν αμερόληπτο και ανεξάρτητο δικαστήριο. Περαιτέρω, παραπονείται ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας κατήργησε την διαδικασία στις 4 Απριλίου 1996 χωρίς να εξετάσει την ουσία των αιτιάσεών του. Τέλος, παραπονείται ότι το Διοικητικό Εφετείο Κομοτηνής απέρριψε την αίτησή του επικαλούμενο τις προηγούμενες αποφάσεις των δικαστηρίων που δεν ήταν δίκαιες. Τονίζει ότι οι Κρατικές αρχές στις οποίες προσέφυγε, αντί να του παρέχουν την δέουσα αποκατάσταση, του προκάλεσαν μεγαλύτερη ζημία. Επικαλείται τα Άρθρα 6 παρα.1 και 13 της Σύμβασης. Το Άρθρο 6 παρα.1 της Σύμβασης, στον βαθμό που έχει σχέση με την παρούσα υπόθεση, αναφέρει τα ακόλουθα:

‘Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικάως, ... εντός λογικής προθεσμίας υπό ... δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίον θα αποφασίση είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του αστικής φύσεως ...’

Το Άρθρο 13 της Σύμβασης προβλέπει:

‘Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των’.

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι ουσιαστικά όμοια με την προσφυγή υπ’ αριθμόν 29764/96, *Ιμάμ και άλλοι κατά της Ελλάδας*, που απορρίφθηκε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου στις 20 Οκτωβρίου 1997.

Ο προσφεύγων απαντά ότι η υπόθεσή του περιέχει νέα στοιχεία και ότι το Δικαστήριο έχει αρμοδιότητα να τα εξετάσει.

Σύμφωνα με το Άρθρο 35 παρα.2(β) της Σύμβασης, το Δικαστήριο δεν μπορεί να επιληφθεί καμίας προσφυγής υποβαλλόμενης κατ’ εφαρμογή του Άρθρου 34, εφόσον αυτή είναι ουσιαστικά όμοια με προσφυγή που έχει προηγουμένως εξετασθεί από το Δικαστήριο και εφόσον δεν περιέχει νέα στοιχεία. Το Δικαστήριο κρίνει ότι η παρούσα προσφυγή περιέχει τέτοια νέα στοιχεία, δεδομένου ότι η διαδικασία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων εξακολούθησε και μετά την απόρριψη της υπόθεσης *Ιμάμ και άλλοι κατά της Ελλάδας* από την Επιτροπή. Συνεπώς, η παρούσα προσφυγή δεν είναι απαράδεκτη βάσει του Άρθρου 35 παρα.2(β) της Σύμβασης.

A. Δίκαιος χαρακτήρας των διαδικασιών ενώπιον του Υπηρεσιακού Συμβουλίου και του Συμβουλίου της Επικρατείας (απόφαση της 4^{ης} Απριλίου 1996).

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με το Άρθρο 35 παρα.1 της Σύμβασης ‘μπορεί να επιληφθεί προσφυγής μόνον

αφού εξαντληθούν τα εσωτερικά ένδικα μέσα, όπως αυτά νοούνται σύμφωνα με τις γενικώς παραδεδεγμένες αρχές του δικαίου και εντός έξι μηνών από την ημερομηνία της τελεσίδικης εσωτερικής απόφασης'.

Στην παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η απόφαση του Υπηρεσιακού Συμβουλίου ελήφθη στις 5 Απριλίου 1995 και επικυρώθηκε με απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας στις 22 Ιουνίου 1995. Περαιτέρω, η άλλη απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας για την οποία παραπονείται ο προσφεύγων ελήφθη στις 4 Απριλίου 1996.

Δεδομένου ότι η προσφυγή ασκήθηκε στις 20 Οκτωβρίου 2000, οι ανωτέρω αιτιάσεις υποβλήθηκαν εκπρόθεσμα και θα πρέπει να απορριφθούν, σύμφωνα με το Άρθρο 35 παρα.1 και 4 της Σύμβασης.

B. Δίκαιος χαρακτήρας της διαδικασίας ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Κομοτηνής.

Ακόμη και αν υποθέσουμε ότι το Άρθρο 6 έχει εφαρμογή στην συγκεκριμένη διαδικασία και ότι ο προσφεύγων έχει εξαντλήσει τα εσωτερικά ένδικα μέσα, δεδομένου ότι δεν προσέφυγε κατά της απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Κομοτηνής, η αιτίαση αυτή θα πρέπει να απορριφθεί για τους ακόλουθους λόγους.

Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι σύμφωνα με το Άρθρο 19 της Σύμβασης καθήκον του είναι να διασφαλίζει τον σεβασμό των υποχρεώσεων που απορρέουν για τα Συμβαλλόμενα Μέρη από την Σύμβαση. Συγκεκριμένα, δεν είναι μέρος της λειτουργίας του να ασχολείται με τα ουσιαστικά ή νομικά σφάλματα που φέρεται ότι διέπραξε ένα εθνικό δικαστήριο, παρεκτός, και στον βαθμό που αυτά ίσως παραβίασαν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που

προστατεύονται από την Σύμβαση. Περαιτέρω, ενώ το Άρθρο 6 της Σύμβασης εγγυάται το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, δεν ορίζει κανένα κανόνα περί του παραδεκτού των αποδεικτικών στοιχείων ή του τρόπου με τον οποίο θα πρέπει αυτά να εκτιμώνται, τα οποία είναι συνεπώς βασικά θέματα προς ρύθμιση από το εθνικό δίκαιο και τα εθνικά δικαστήρια (δείτε, μεταξύ πολλών άλλων, *Garcia Ruiz κατά της Ισπανίας* [GC], προσφυγή No 30544/96, παρα.28, ECHR-I).

Στην παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων επωφελήθηκε από διαδικασία κατ'αντιμωλία. Στα διάφορα στάδια αυτής της διαδικασίας του δόθηκε η δυνατότητα να υποβάλει τα επιχειρήματα που θεωρούσε ότι είχαν σχέση με την υπόθεσή του. Δεν υπάρχουν ενδείξεις ότι ο προσφεύγων στερήθηκε δίκαιας δίκης εντός της έννοιας του Άρθρου 6 παρα.1 της Σύμβασης.

Συνεπώς, η παρούσα αιτίαση είναι εκδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35 παρα.3 και 4 της Σύμβασης.

2. Ο προσφεύγων περαιτέρω παραπονείται βάσει του Άρθρου 6 παρα.1 για την διάρκεια της διαδικασίας. Πιστεύει ότι η διαδικασία ξεκίνησε στις 8 Φεβρουαρίου 1993 (όταν παραπέμφθηκε στο Υπηρεσιακό Συμβούλιο) και έληξε στις 22 Μαρτίου 2000 (όταν το Διοικητικό Εφετείο της Κομοτηνής απέρριψε την αίτησή του κατά της από 2 Δεκεμβρίου 1997 απόφασης του Νομάρχη με την οποία είχε λυθεί η υπαλληλική του σχέση).

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαδικασία ξεκίνησε στις 9 Μαρτίου 1998 και ότι η διάρκειά της δεν υπόκειται σε κριτική.

Το Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχθεί το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι η διαδικασία που έληξε στις 22 Μαρτίου 2000

και αποτελεί το αντικείμενο της υπό εξέταση προσφυγής είχε ξεκινήσει στις 8 Φεβρουαρίου 1993. Αυτή ήταν η ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων παραπέμφθηκε ενώπιον του Περιφερειακού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Η πειθαρχική, όμως, διαδικασία έληξε στις 22 Ιουνίου 1995, όταν το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την προσφυγή του προσφεύγοντος κατά της απόφασης του Υπηρεσιακού Συμβουλίου με την οποία λύθηκε η υπαλληλική του σχέση. Αυτό ισχύει επίσης σύμφωνα με την προσφυγή των *Ιμάμ και άλλων κατά της Ελλάδας* (που αναφέρεται ανωτέρω), όπου η πρώτη Επιτροπή έκρινε ότι η πειθαρχική διαδικασία ολοκληρώθηκε στις 22 Ιουνίου 1995. Συνεπώς, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η διαδικασία για την οποία παραπονείται ο προσφεύγων στην παρούσα προσφυγή ξεκίνησε στις 4 Μαρτίου 1998, όταν ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση ακύρωσης της τρίτης νομαρχιακής απόφασης για την λύση της υπαλληλικής του σχέσης και έληξε στις 22 Μαρτίου 2000. Συνεπώς, διήρκεσε δύο έτη και δεκαοκτώ ημέρες για μία βαθμίδα δικαιοδοσίας.

Το εύλογο του χρόνου της διαδικασίας θα πρέπει να εκτιμάται βάσει των ιδιαίτερων συνθηκών της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν διαμορφωθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης και της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και των αρμόδιων αρχών (δείτε *Laino κατά Ιταλίας* [GC], προσφυγή No 33158/96, παρα.18, ECHR 1999-I). Μόνον καθυστερήσεις για τις οποίες μπορεί θεωρείται υπεύθυνο το Κράτος μπορούν να δικαιολογήσουν την διαπίστωση μίας υπέρβασης του 'εύλογου χρόνου' (*Παπαχελάς κατά της Ελλάδας* [GC], προσφυγή No 31423/96, παρα.40, ECHR-II).

Στην παρούσα υπόθεση το Δικαστήριο δεν διαπιστώνει καμία παρατεταμένη περίοδο καθυστέρησης που θα μπορούσε να

αποδοθεί στις κρατικές αρχές. Λαμβανομένων υπόψη της συνολικής διάρκειας της διαδικασίας, που δεν φαίνεται να είναι υπερέβη την δέουσα, το Δικαστήριο κρίνει ότι η διάρκεια των διαδικασίας για την οποία παραπονείται ο προσφεύγων δεν ήταν υπερβολική.

Συνεπώς, η παρούσα αιτίαση είναι εκδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35 παρα.3 και 4 της Σύμβασης.

3. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι απολύθηκε εξαιτίας του γεγονότος ότι είναι μέλος της Τουρκικής Μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης. Ισχυρίζεται ότι, εφαρμόζοντας το Προεδρικό Διάταγμα 1024/1979, οι τοπικές αρχές του φέρθηκαν με τρόπο διάφορο από εκείνον με τον οποίο αντιμετωπίζονται οι Χριστιανοί εκπαιδευτικοί και παραβίασαν την ελευθερία της θρησκείας του. Επικαλείται τα Άρθρα 9 και 14 της Σύμβασης. Το Άρθρο 9 αναφέρει τα ακόλουθα:

‘1. Παν πρόσωπον δικαιούται εις την ελευθερίαν σκέψεως, συνειδήσεως και θρησκείας, το δικαίωμα τούτο επάγεται την ελευθερίαν αλλαγής θρησκείας ή πεποιθήσεων, ως και την ελευθερίαν εκδηλώσεως της θρησκείας ή των πεποιθήσεων μεμονωμένως, ή συλλογικώς δημοσία ή κατ' ιδίαν, δια της λατρείας, της παιδείας, και της ασκήσεως των θρησκευτικών καθηκόντων και τελετουργιών.

2. Η ελευθερία εκδηλώσεως της θρησκείας ή των πεποιθήσεων δεν επιτρέπεται να αποτελέση αντικείμενον ετέρων περιορισμών πέραν των προβλεπομένων υπό του νόμου και αποτελούντων αναγκαία μέτρα, εν δημοκρατική κοινωνία, δια την δημοσίαν ασφάλειαν, την προάσπισιν της δημοσίας τάξεως, υγείας και ηθικής, ή

την προάσπισιν των δικαιωμάτων και ελευθεριών των άλλων'.

Το Άρθρο 14 της Σύμβασης προβλέπει τα ακόλουθα:

‘Η χρήση των αναγνωριζομένων εν τη παρούση Συμβάσει δικαιωμάτων και ελευθεριών δέον να εξασφαλισθή ασχέτως διακρίσεως φύλλου, φυλής, χρώματος, γλώσσης, θρησκείας, πολιτικών ή άλλων πεποιθήσεων, εθνικής ή κοινωνικής προελεύσεως, συμμετοχής εις εθνικήν μειονότητα, περιουσίας, γεννήσεως ή άλλης καταστάσεως’.

Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι ο κανόνας της εξάντλησης των εσωτερικών ένδικων μέσων που αναφέρεται στο Άρθρο 35 παρα.1 της Σύμβασης υποχρεώνει τους προσφεύγοντες να κάνουν πρώτα χρήση των ένδικων μέσων που συνήθως διατίθενται και επαρκούν στο εσωτερικό νομικό σύστημα ώστε να μπορέσουν να λάβουν αποκατάσταση για τις επικαλούμενες παραβιάσεις. Η ύπαρξη των ένδικων μέσων πρέπει να είναι επαρκώς βέβαιη, στην πράξη όπως και στην θεωρία, διαφορετικά αυτά θα στερούνται την απαραίτητη προσβασιμότητα και αποτελεσματικότητα. Το Άρθρο 35 παρα.1 απαιτεί επίσης οι αιτιάσεις για τις οποίες υπάρχει πρόθεση να υποβληθούν ακολούθως ενώπιον του Δικαστηρίου να έχουν αναφερθεί στο αρμόδιο εσωτερικό σώμα, τουλάχιστον κατ'ουσίαν και σύμφωνα με τις τυπικές προϋποθέσεις που ορίζονται στο εσωτερικό δίκαιο (δείτε, κατ'αναλογία, *Civet κατά Γαλλίας* [GC], προσφυγή No 29340/95, παρα.41, ECHR 1999-VI).

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν προσέφυγε στο Συμβούλιο της Επικρατείας κατά της από 22 Μαρτίου 2000 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Κομοτηνής. Το γεγονός ότι ο προσφεύγων είχε στο παρελθόν προσφύγει κατά της λύσης της υπαλληλικής του σχέσης ενώπιον του Συμβουλίου της

Επικρατείας ίσως τον απαλλάσσει από την υποχρέωση να προσφύγει και πάλι ενώπιον του ίδιου δικαστηρίου αναφορικά με την αιτίασή του σε σχέση με τον δίκαιο χαρακτήρα της διαδικασίας (δείτε ανωτέρω), αλλά δεν τον απαλλάσσει από την υποχρέωση να προσφύγει στο Συμβούλιο της Επικρατείας αναφορικά με την αιτίασή του σε σχέση με το δικαίωμά του στην ελευθερία της θρησκείας: ουσιαστικά, ο προσφεύγων θίγει τώρα ένα νέο παράπονο το οποίο το Συμβούλιο της Επικρατείας δεν είχε την ευκαιρία να εξετάσει στην κρίση του της 22 Ιουνίου 1995, δηλαδή ότι η απόλυσή του με νομαρχιακή αντί για υπουργική απόφαση αντίκειται στην θρησκευτική του ελευθερία. Ο προσφεύγων θα μπορούσε να έχει επιστήσει την προσοχή του Συμβουλίου της Επικρατείας στο συγκεκριμένο ζήτημα και να έχει κατ'αυτόν τον τρόπο αυξήσει ουσιαστικά τις προοπτικές επιτυχίας του. Ο προσφεύγων δεν έχει επικαλεσθεί καμία ιδιαίτερη περίπτωση η οποία ενδεχομένως θα τον αποδέσμευε από την υποχρέωση της εξάντλησης αυτού του ένδικου μέσου.

Συνοψίζοντας, ο προσφεύγων μη προσφεύγοντας στο Συμβούλιο της Επικρατείας δεν παρείχε στα Ελληνικά δικαστήρια την ευκαιρία την οποία κατ'αρχήν επιδιώκει να παρέχει στα Συμβαλλόμενα Κράτη το Άρθρο 35, δηλαδή την ευκαιρία να εμποδίσουν ή να αποκαταστήσουν τις επικαλούμενες ενώπιόν τους παραβιάσεις (δείτε, κατ'αναλογία, *Civet κατά Γαλλίας*, κατά τα ανωτέρω, παρα.44).

Συνεπώς, αυτό το τμήμα της προσφυγής θα πρέπει να απορριφθεί βάσει του Άρθρου 35 παρα.1 και 4 της Σύμβασης λόγω μη εξάντλησης των εσωτερικών ένδικων μέσων.

4. Τέλος, ο προσφεύγων αιτιάται ότι το Κράτος δεν τον αποζημίωσε για την απόλυσή του. Επικαλείται το Άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου που αναφέρει τα εξής:

‘Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου, όρους.

Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγωσι το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέση εν ισχύϊ Νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίον, προς ρύθμιση της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων’.

Η Κυβέρνηση βεβαιώνει ότι στον προσφεύγοντα επιδικάστηκε αποζημίωση για την λύση της υπαλληλικής του σχέσης του δυνάμει της απόφασης Νο 280/2001. Σε κάθε περίπτωση, ο προσφεύγων δεν προσέφυγε κατά της απόφασης αυτής και συνεπώς δεν έχει εξαντλήσει τα εσωτερικά ένδικα μέσα όπως απαιτεί το Άρθρο 35 παρα.1 της Σύμβασης.

Ο προσφεύγων απαντά ότι έχει αποζημιωθεί μόνον εν μέρει για την λύση της υπαλληλικής του σχέσεις και ότι η απόφαση Νο 280/2001 εκδόθηκε μόνον για να συγκαλυφθεί το γεγονός ότι το Ελληνικό Κράτος του στερεί τους μισθούς του πάνω από οκτώ χρόνια. Ισχυρίζεται ότι προτίθεται να προσφύγει κατά της απόφασης Νο 280/2001, καθώς η απόφαση αυτή ουσιαστικά τον καταδικάζει.

Στον βαθμό που ο προσφεύγων παραπονείται ότι το Κράτος του στερεί τους μισθούς του πάνω από οκτώ χρόνια, το Δικαστήριο σημειώνει ότι του επιδικάστηκε αποζημίωση δυνάμει της απόφασης Νο 280/2001 του Διοικητικού Πρωτοδικείου Κομοτηνής. Συνεπώς, δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι δεν έλαβε καμία αποζημίωση για την απόλυσή του. Στο σημείο αυτό το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν στήριξε τους ισχυρισμούς του και δεν παρείχε επαρκείς αποδείξεις ότι δικαιούται συγκεκριμένο ποσόν μισθών και/ή αποζημίωσης. Στην ουσία φαίνεται ότι ο προσφεύγων έχει μόνον μία προσδοκία ότι

θα γίνουν δεκτά τα αιτήματά του, η οποία δεν μπορεί να θεωρηθεί ως 'περιουσία' με την έννοια του Άρθρου 1 του ΠΠΠ, δεδομένου ότι δεν έχει αναγνωριστεί ούτε έχει προσδιοριστεί από οριστική δικαστική απόφαση. Αυτή, όμως, είναι η προϋπόθεση προκειμένου ένα αίτημα να είναι συγκεκριμένο, να μπορεί να εκτελεστεί και, συνεπώς, να προστατεύεται από το Άρθρο 1 του ΠΠΠ (δείτε, μεταξύ άλλων, *Στραν Ελληνικά Διυλιστήρια και Στρατής Ανδρεάδης κατά της Ελλάδας*, απόφαση από 9 Δεκεμβρίου 1994, Σειρά Α Νο 301-Β, σελ.84-85, παρα.59-62).

Στον βαθμό που ο προσφεύγων παραπονείται για την απόφαση Νο 280/2001, το Δικαστήριο σημειώνει ότι δεν προσέφυγε κατά της απόφασης αυτής εντός της προθεσμίας που προβλέπει ο νόμος. Συνεπώς, δεν εξάντλησε τα εσωτερικά ένδικα μέσα στο θέμα αυτό.

Κατ'ακολουθίαν, η παρούσα αιτίαση θα πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35 παρα.3 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο ομόφωνα
Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

(Υπογραφές)

Søren NIELSEN
Αναπλ.Γραμματέας

Françoise TULKENS
Πρόεδρος